

Arrest

nr. 293 498 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) en waarbij wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel van 9 november 2020 niet langer opgeschort is.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2014 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 juli 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 160 343 van

19 januari 2016 (eerste verzoekende partij) en arrest nr. 161 337 van 3 februari 2016 (tweede verzoekende partij) wederom weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 18 september 2017 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij tweede verzoeken om internationale bescherming in.

1.4. Op 24 november 2017 neemt de commissaris-generaal, betreffende de verzoeken vermeld in punt 1.3., beslissingen tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op 17 juni 2019 dienen de kinderen, als begeleide minderjarigen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 7 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal beslissingen waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissingen dienen de kinderen, wettelijk vertegenwoordigd door de eerste en de tweede verzoekende partij, hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020 het beroep verwerpt.

1.7. Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 248 421 van 29 januari 2021 verwerpt de Raad het beroep.

1.8. Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 248 422 van 29 januari 2021 verwerpt de Raad het beroep.

1.9. Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 248 423 van 29 januari 2021 verwerpt de Raad het beroep.

1.10. Op 9 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 16 december 2020 wordt in naam van het minderjarig kind L. opnieuw een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 29 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Tegen voormelde beslissing dient het minderjarig kind L., wettelijk vertegenwoordigd door de eerste en de tweede verzoekende partij, een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 281 265 van 2 december 2022 het beroep verwerpt.

1.12. Op 13 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de oudste drie minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : K. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : K. (...)

nationaliteit : Kosovo

+ 3 kinderen:

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23.11.2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn vier minderjarige kinderen. Alle vier de minderjarige kinderen van betrokkene maken samen met de ouders het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de vier minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Alle minderjarige kinderen dienden voorts een eigen verzoek om internationale bescherming in die ondertussen allen negatief werden afgesloten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn partner en hun vier minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst en/of het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene en zijn partner hebben een verschillende nationaliteit. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene, zijn partner en hun minderjarige kinderen zowel op het servische als het kosovaarse staatsburgerschap aanspraak maken. Bijgevolg komt het betrokkene en zijn partner toe om zich tot de servische of kosovaarse autoriteiten te wenden met het oog op hereniging. In afwachting van een permanente hereniging kunnen zij contact onderhouden via korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben of via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaarde voorts in het verleden bij Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder en twee meerderjarige broers vermoedelijk in België verblijven.

Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene en zijn partner diende verschillende aanvragen 9ter in, die allen negatief werden afgesloten. Op heden is de DVZ niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een nieuwe aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.13. Op 13 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en het jongste minderjarig kind een beslissing waarbij wordt meegedeeld dat de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel van 9 november 2020 niet langer opgeschort is. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer,
Mevrouw,*

*+ 1 kind:
(...)*

Op datum van 09.11.2020 maakte U het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan U nog geen gevolg heeft gegeven.

In toepassing van artikel 52/3, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mee dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel niet langer opgeschort is. U dient derhalve opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2020.

Een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt U toegekend. U dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 13.04.2023.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de verzoekende partijen te veroordelen tot de kosten.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld dat voor het begrip "beslissing" of "bestuurshandeling" kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten "een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten" (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Wat thans voorligt als tweede bestreden beslissing is een brief waarin de verwerende partij meedeelt dat de uitvoering van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 9 november 2020, in toepassing van artikel 52/3, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet langer is opgeschort en de tweede verzoekende partij (samen met haar jongste minderjarig kind) hieraan dus gevolg dient te geven.

Artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen”.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II *“Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”* voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :

1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of

2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2020 niet langer is opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij doet niet meer dan de tweede verzoekende partij hierop per brief te wijzen. Deze inlichting of mededeling kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de tweede verzoekende partij.

Een eventuele vernietiging van de voorliggende brief, levert haar evenmin iets op. Immers is het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2020 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen.

De door de verzoekende partijen geviseerde brief zelf is geen uitvoerbare beslissing, maar enkel de mededeling dat een eerdere beslissing van rechtswege terug uitvoerbaar is.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Aangezien eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) niet is gericht aan de tweede verzoekende partij en het jongste minderjarig kind, is het beroep ook onontvankelijk in de mate dat het

door hen in eigen naam tegen deze beslissing werd ingesteld. Zij hebben immers niet de vereiste hoedanigheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), afzonderlijk en in samenhang met de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 19, tweede lid en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen ook artikel 24.2 van het Handvest geschonden achten.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: “Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: “Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Çonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine

marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié."

2. Verzoeker I. (...) heeft een verstandelijke beperking en zit hierdoor in het bijzonder onderwijs type 2. Verzoeker E. (...) is zeer slechthorend (cholesteatoom) en kan hierdoor enkel communiceren via haar vader en geen Nederlands leren waardoor haar zelfstandigheid ernstig wordt ingeperkt. Deze medische attesten werden reeds voorgelegd aan het CGVS.

Doordat deze verzoeker ernstige medische/sociale problemen hebben, dient er gekeken te worden naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van ernstig zieke personen. Relevant hier bij is het arrest van 13 december 2016, Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183).

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

Verzoeker wenst in ondergeschikte orde nog het volgende op te merken.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoekers bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoekers zal gebeuren indien zij worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

3. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten, artikel 8 van het EVRM had verwerende partij rekening moeten houden met het feit dat de bestreden beslissing en de beslissing tot verwijdering ook een impact heeft op het hoger belang van de kinderen van verzoekers. Dit hoger belang werd gebrekkig onderzocht, en werd dan ook niet voldoende gemotiveerd.

Zoals eerder vermeld zit I. (...) in het bijzonder onderwijs type 2 omwille van een verstandelijke beperking. Er werd door verwerende partij dan ook niet onderzocht of zij dergelijke scholing en opvolging in haar land van herkomst zal kunnen genieten.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd en zijn de bovenstaande wettelijke bepalingen en beginselen geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partijen laten na om bij hun toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en de artikelen 19, tweede lid en 47 van het Handvest schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 23 november 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de eerste verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Voorts wordt gemotiveerd over de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en worden de redenen opgegeven waarom het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en de oudste drie minderjarige kinderen het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Tot slot stelt de verwerende partij dat het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar zij verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en stellen dat samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM artikel 3 van het EVRM vereist dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dat de motiveringsplicht de verwerende partij gebiedt hieromtrent motieven op te nemen en in dit kader wijzen op de medische en sociale problemen die de verzoekende partijen hebben, gelet op de verstandelijke beperking van het minderjarig kind I. dat hierdoor in onderwijs type 2 zit en het feit dat de tweede verzoekende partij slechthorend is en hierdoor enkel kan communiceren met haar vader en geen Nederlandse lessen kan leren waardoor haar zelfstandigheid wordt ingeperkt, dat volgens het EHRM de impact van de verwijdering moet worden beoordeeld, wijst de Raad er vooreerst op dat de tweede verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, zodat de Raad niet inziet, en de verzoekende partijen niet verduidelijken, waarom in de bestreden beslissing met haar gezondheidstoestand rekening moest worden gehouden of waarom de verwerende partij hieromtrent diende te motiveren. Betreffende het minderjarig kind I. van de verzoekende partijen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering dat het kind een

verstandelijke beperking heeft. Zij leggen hiertoe geen stavingstukken voor. Zij verduidelijken ook voorts ook niet op welke wijze deze omstandigheid het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. Waar zij erop wijzen dat het kind hierdoor in onderwijs type 2 zit, tonen zij dit evenmin aan en verduidelijken zij ook hieromtrent niet op welke wijze deze omstandigheid het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partijen geschonden geachte bepalingen en de door hen aangevoerde grieven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien

dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, punten 38 en 59).

4.6. In de bestreden beslissing wordt omtrent de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn vier minderjarige kinderen. Alle vier de minderjarige kinderen van betrokkene maken samen met de ouders het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de vier minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Alle minderjarige kinderen dienden voorts een eigen verzoek om internationale bescherming in die ondertussen allen negatief werden afgesloten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn partner en hun vier minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst en/of het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene en zijn partner hebben een verschillende nationaliteit. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene, zijn partner en hun minderjarige kinderen zowel op het servische als het kosovaarse staatsburgerschap aanspraak maken. Bijgevolg komt het betrokkene en zijn partner toe om zich tot de servische of kosovaarse autoriteiten te wenden met het oog op hereniging. In afwachting van een permanente hereniging kunnen zij contact onderhouden via korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben of via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaarde voorts in het verleden bij Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder en twee meerderjarige broers vermoedelijk in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene en zijn partner diende verschillende aanvragen 9ter in, die allen negatief werden afgesloten. Op heden is de DVZ niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een nieuwe aanvraag 9ter.”

4.7. De verzoekende partijen betwisten de motieven omtrent het gezins- en familieleven niet.

4.8. Betreffende de ‘gezondheidstoestand’ betogen de verzoekende partijen dat er sprake is van ernstige medische en sociale problemen die de verzoekende partijen hebben, gelet op de verstandelijke beperking van het minderjarig kind I. dat hierdoor in onderwijs type 2 zit en gelet op het feit dat de tweede verzoekende partij slechthorend is en hierdoor enkel kan communiceren met haar vader en geen Nederlandse lessen kan leren waardoor haar zelfstandigheid wordt ingeperkt. De Raad wijst er

opnieuw op dat de tweede verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, zodat de Raad niet inziet, en de verzoekende partijen niet verduidelijken, waarom in de bestreden beslissing met haar gezondheidstoestand rekening moest worden gehouden. Betreffende het minderjarig kind I. van de verzoekende partijen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering dat het kind een verstandelijke beperking heeft. Zij leggen hiertoe geen stavingstukken voor. Zij verduidelijken voorts ook niet op welke wijze een verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Waar zij erop wijzen dat het kind hierdoor in onderwijs type 2 zit, tonen zij dit evenmin aan en verduidelijken zij ook hieromtrent niet op welke wijze deze omstandigheid het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en de drie oudste minderjarige kinderen met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek, minstens maken de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partijen menen dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen met hun betoog – waarin zij enkel betreffende het minderjarig kind I. beweren dat dit kind een verstandelijke beperking heeft en onderwijs type 2 volgt en voorts niet toelichten, en de Raad overigens ook niet inziet, op welke wijze dit het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan – dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de drie oudste minderjarige kinderen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partijen verduidelijken ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs hadden overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot motivering.

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat er voor hen een onmogelijkheid bestond gelet op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij of van één van de drie oudste minderjarige kinderen om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het niet toetsen aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van voormelde bepaling en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 3 van het EVRM samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dat er sprake is van een gebrek aan dergelijk onderzoek, is dan ook niet dienstig.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 van het EVRM of met artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Tot slot betogen de verzoekende partijen nog dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat de bestreden beslissing en de beslissing tot verwijdering ook een impact heeft op het hoger belang van hun kinderen, dat dit hoger belang gebrekkig werd onderzocht, en dan ook niet voldoende werd gemotiveerd. Zij stellen in dit kader dat het minderjarig kind I. in het bijzonder onderwijs zit omwille van een verstandelijke beperking, dat er door de verwerende partij dan ook niet werd onderzocht of dit kind dergelijke scholing en opvolging in hun land van herkomst zal kunnen genieten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.6., blijkt wel degelijk dat met het hoger belang van de kinderen rekening werd gehouden. Betreffende de scholing van de kinderen werd uitdrukkelijk gemotiveerd: *“Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”* Door louter te beweren dat het minderjarig kind I. in het bijzonder onderwijs zit omwille van een verstandelijke beperking, tonen zij dit niet aan. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen hiertoe geen stavingstukken voegen bij het verzoekschrift en dit ook niet kan blijken uit het administratief dossier. Bovendien weerleggen zij, door louter te wijzen op het volgen van een onderwijs type 2, voormelde motieven niet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat voor het minderjarige kind I. geen aangepast onderwijs in het herkomstland aanwezig of toegankelijk zou zijn, zodat – nog daargelaten de vaststelling dat zij geenszins aannemelijk maken dat het de verwerende partij toekomt te onderzoeken of in het land van herkomst scholing aanwezig en toegankelijk is voor de minderjarige kinderen – zij geen belang hebben bij hun betoog dat dit niet werd onderzocht.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen met hun betoog dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van het hoger belang van de kinderen redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de drie oudste minderjarige kinderen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest.

4.10. *In casu* blijkt niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest blijkt niet. Evenmin blijkt in het licht van voornoemde bepalingen een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.11. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum geenszins weerleggen of ontkrachten, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

4.12. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER